

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 40/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Chlapík, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 To 95/2016 z 12. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 95/2016 z 12. januára 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Ako to z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 9/2016 z 26. júla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným za to, že *«... v období od 19.03.2014 do 09.07.2015 obžalovaný [REDAKOVANÉ] nezisteným spôsobom opakovane obstaral hydrochlorid metamfetamínu (ďalej len „pervitín“), ktorý následne po spoločnej dohode s obžalovaným [REDAKOVANÉ] za účelom ďalšej distribúcie predávali obžalovanému [REDAKOVANÉ], a to buď spoločne alebo prostredníctvom obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorému obžalovaný [REDAKOVANÉ] ponechával z vykonaného predaja províziu, pričom predaj drog takto realizovali na rôznych miestach v okrese [REDAKOVANÉ], ale najmä v meste [REDAKOVANÉ] v priemere raz za týždeň, za cenu cca 70,- €/cm³, v rôznych objemoch podľa záujmu obžalovaného [REDAKOVANÉ], s ktorým dohadovali objem predávaného pervitínu a miesto odovzdania telefonicky alebo prostredníctvom SMS s tým, že objednávka typu „A“ označovala 10 dávok pervitínu, objednávka typu „B“ označovala 20 dávok pervitínu a objednávka typu „C“ označovala 30 dávok pervitínu, a takto konali o. i. aj:*

- dňa 19.03.2014 v priestoroch toaliet obchodného domu TESCO v [REDAKOVANÉ], kedy obžalovaný [REDAKOVANÉ] predal obžalovanému [REDAKOVANÉ] pervitín v objeme 2 cm³ a pervitín

v objeme 1 cm³ mu daroval dňa 03.07.2015 okolo 15:00 hod. na parkovisku v obci [REDACTED], kedy obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] dovezli a predali obžalovanému [REDACTED] pervitín v objeme 2 cm³

- dňa 09.07.2015 okolo 13:30 hod. v [REDACTED], na parkovisku za budovou tzv. Národného frontu, kedy obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] dovezli a predali obžalovanému [REDACTED] pervitín v objeme 2 cm³ a obžalovaný [REDACTED] takto získaný pervitín držal pri sebe alebo v byte č. [REDACTED], bytového domu č. [REDACTED] a následne ho sčasti spotreboval vlastným užitím a v zostávajúcej časti ho v rámci okresu [REDACTED] predával ďalším osobám za sumu 10,- €/dávka s tým, že jednotliví záujemcovia ho kontaktovali telefonicky alebo prostredníctvom SMS, aby si dohodli objem kupovaného pervitínu a miesto odovzdania a obžalovaný [REDACTED] takto konal, až kým nebol dňa 09.07.2015 zadržaný policajtmi a následne vzatý do väzby, ... pričom v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. v platnom znení je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok...». Sťažovateľ (obžalovaný) spoločným konaním s inou osobou neoprávnene zadovážil, prechovával po akúkoľvek dobu, previezol a predal psychotropnú látku a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas; na viacerých osobách), čím spáchal obzvlášť závažný zločin – „Nedovolená výroba omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi“ podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Trestný zákon“) v spojení s § 138 písm. b), j) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol rozsudkom okresného súdu uložený medzi inými trest odňatia slobody vo výmere desiatich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ a jeho spoluobžalovaní podali proti rozsudku okresného súdu riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok. Uznesením krajského súdu bolo odvolanie sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných ako nedôvodné zamietnuté.

4. Následne sťažovateľ a jeho spoluobžalovaní proti uzneseniu krajského súdu podali riadne a včas dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 46/2017

z 30. septembra 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) pre jeho nedôvodnosť zamietnuté. Uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 11. novembra 2019.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedol:

«... Vady konania, ktoré namietal a poukazoval na ne sťažovateľ už v konaní pred prvostupňovým súdom boli prenesené a prelínajú sa aj s ďalšími rozhodnutiami v prejednávanej veci sťažovateľa... zákonný sudca permanentne počas hlavných pojednávaní dňa 19.04.2016, 01.06.2016 a 24.06.2016 vo veci pri podrobnom výsluchu obžalovaných a svedkov, zisťovaním skutkového stavu, odstraňovaním nedostatkov obžaloby, vykonaním dôkazov, ktoré strany nenavrholi, porušoval „zásadu kontradiktórnosti konania“ a „rovnosti strán“ svojim konaním (dokazovaním), ktorým suploval činnosť prokurátora ako procesnej strany pri vykonávaní dokazovania na preukázanie a podporu tvrdení uvádzaných v obžalobe... Súd by nemal z vlastnej iniciatívy vnášať do sporu nové skutočnosti alebo dôkazy, ak je už pred ich vykonaním zrejmé, že môžu prospieť len jednej zo strán...

Sťažovateľ poukazuje na zásadu trestného konania vyjadrenú v § 2 ods. 10/ Tr. por. a uvádza, že orgány činné v trestnom konaní majú súdu umožniť spravodlivé rozhodnutie a zároveň poukazuje na Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 14.05.2008 č. k. II. ÚS 2014/2007, v ktorom vytkol súdu aktívne zasahovanie do dokazovania pri pasivite prokurátora...

Sťažovateľ zároveň poukazuje na porušenie ďalších záruk spravodlivého prerokovania pred súdom, a to:

- právo na oboznámenie sa s obvinením v zmysle ust. Čl. 6 ods. 3/ písm. a) Dohovoru,

- právo na prípravu obhajoby v zmysle ust. Čl. 6 ods. 3/ písm. b) Dohovoru,

- právo na obhajobu v zmysle ust. Čl. 6 ods. 3/ písm. c) Dohovoru (vo všetkých štádiách trestného konania, možnosť voľného výberu obhajcu),

- právo na riadne dokazovanie v zmysle ust. Čl. 6 ods. 3/ písm. d) Dohovoru...

... v trestnom konaní boli použité dôkazy, ktoré boli prokurátorom označené v obžalobe. Jedná sa o výpovede sťažovateľa a spoluobvinených [REDACTED] a [REDACTED]

██████ pri neodkladnom úkone (zadržaní v zmysle § 85 ods. 1/ Tr. por.) zo dňa 09.07.2015 (10.07.2015) v pozícii „zadržaných podozrivých“ pre skutok, ktorý im bol orgánmi činnými v trestnom konaní nepravdivo oznámený ako „zločin“ nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi ..., pričom bolo zo skutkových okolností už v tomto čase preukázané, že skutok, pre ktorý boli „zadržaní podozriví“ vypočúvaní, mal byť už v čase začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia dňa 10.07.2015 právne kvalifikovaný ako „obzvlášť závažný zločin“... v dôsledku čoho bol daný dôvod nutnej obhajoby u sťažovateľa už od jeho zadržania, ktorého práva ho orgány činné v trestnom konaní zbavili.

Vzhľadom k okolnosti, že tomu tak nebolo, mal byť predmetný vyšetrovací úkon -výsluch vykonaný (zopakovaný) po vznesení obvinenia za prítomnosti obhajcu obvineného (sťažovateľa) a ostatných spoluobvinených, nakoľko v opačnom prípade, nie je možné tento výsluch použiť ako zákonný zistený dôkaz a nemôže byť ani prečítaný pri vykonávaní dokazovania v konaní pred súdom a súd nemôže naň prihliadať. Takýmto procesným postupom súdu došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu...

Sťažovateľ ďalej namietal porušenie práva na riadne dokazovanie v zmysle čl. 6 ods. 3/ písm. d) Dohovoru s poukazom na právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1/ Dohovoru, kedy sa rozhodujúce súdy námietkami sťažovateľa voči nezákonnej a protiprávnej zmene právnej kvalifikácii skutku podľa § 172 ods. 1/ písm. b), c), d), ods. 2/ písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), j) Tr. zák. v spolupáchateľstve vzhľadom na posúdenie páchania skutku „po dlhší čas“ a „na viacerých osobách“, vôbec nezaoberali a tieto okolnosti neboli v rámci dokazovania jednoznačne preukázané...

Už v prípravnom konaní sťažovateľ namietal posudzovanie páchaného skutku vo vzťahu k jeho osobe kvalifikačným kritériom „po dlhší čas“ v zmysle ust. § 172 ods. 2/ písm. c), § 138 písm. b) Tr. zák., ktoré podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, nakoľko na toto nebol jednoznačný záver a nebolo možné presne zodpovedať otázku „po aké časové obdobie sa sťažovateľ dopúšťal trestnej činnosti“...

Sťažovateľ namieta v zmysle práva na riadne dokazovanie, posúdenie skutku závažnejším spôsobom konania v zmysle ust. § 138 písm. j) Tr. zák. „na viacerých osobách“, pričom z ust. § 127 ods. 12) Tr. zák. viacerými osobami sa rozumejú najmenej

tri osoby. V predmetnom konaní vedomosť sťažovateľa, že svojim konaním spôsobí následok najmenej trom rôznym osobám, nebola preukázaná...

Je potrebné poukázať, že počas prípravného konania, ako aj samotného konania pred súdom nebol prezentovaný žiadny relevantný a jednoznačne usvedčujúci dôkaz preukazujúci oprávnenosť kvalifikácie skutku sťažovateľa ako „obzvlášť závažného zločinu“ v zmysle ust. § 172 ods. 2/ písm. c) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b), j) Tr. zák...

Sťažovateľ namieta porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacím Krajským súdom v Žiline č. k. 3To/95/2016-1441 zo dňa 12.01.2017, ktorý svoje rozhodnutie podľa názoru sťažovateľa nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa so všetkými námietkami a odvolaciami dôvodmi sťažovateľa a ďalších spoluobžalovaných...»

6. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Uznesením Krajského súdu Žilina č. k. 3To/95/2016 -1441 zo dňa 12.01.2017 v spojení s Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 9T/9/2016-1345 zo dňa 26.07.2016 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu Žilina č. k. 3To/95/2016-1441 zo dňa 12.01.2017 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline je povinný do 15 dní od vydania Nálezu Ústavného súdu SR uhradiť sťažovateľovi trovy konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 346,26 Eur... na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

13. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta porušenie práva na obhajobu, a to najmä:

- právnou kvalifikáciou skutku pri jeho zadržaní a pri vznesení obvinenia ako „zločinu“, a nie ako „obzvlášť závažného zločinu“, resp. následnou zmenou právnej kvalifikácie skutku, čím došlo k porušeniu práva na povinnú obhajobu za pomoci obhajcu už pri jeho zadržaní, práva na oboznámenie sa s obvinením a práva na prípravu obhajoby,

- nezopakovaním výsluchov sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných vykonaných pri neodkladnom úkone v postavení „zadržaných podozrivých“ po vznesení obvinenia za prítomnosti ich obhajcov,

- porušením zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, keď okresný súd bez návrhov prokurátora aktívne zasahoval do dokazovania v prospech obžaloby.

14. Sťažovateľ zároveň namieta, že uznesenie krajského súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a to konkrétne na výsluchoch sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných vykonaných pri neodkladnom úkone v postavení „zadržaných podozrivých“ pred vznesením obvinenia a bez prítomnosti ich obhajcov.

15. Sťažovateľ tiež namieta aj nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, čo sa týka osobitného kvalifikačného znaku „spáchania činu závažnejším spôsobom konania“,

t. j. „po dlhší čas“ a „na viacerých osobách“ v zmysle § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona.

16. Napokon sťažovateľ vytýka krajskému súdu, že spáchanie trestného činu (skutku) „po dlhší čas“ a „na viacerých osobách“ nebolo preukázané, krajský súd sa nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných a navyše uznesenie krajského súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné a arbitrárne.

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však

nemusi dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (uznesenia najvyššieho súdu). Ústavný súd preto považoval dvojmesačnú lehotu v zmysle § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súde v tomto prípade proti označenému uzneseniu krajského súdu za zachovanú.

21. Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

22. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu:

«... Dňa 12.07.2015 obžalovaný pred sudcom pre prípravné konanie (č. l. 15 spisu OS DK sp. zn. 0Tp/14/2015) potvrdil páchanie trestnej činnosti. Uviedol, že pervitín vozili [REDAKOVANÉ] týždenne v objeme 1 až 2 cm³. Pervitín mu odovzdali aj dňa 09.07.2015. Pervitín zabezpečoval len [REDAKOVANÉ] od neznámeho zdroja. [REDAKOVANÉ] mal z predaja drog províziu vo výške 10,- €/cm³. Počas výsluchu obžalovaný [REDAKOVANÉ] ponúkal spoluprácu

pri odhaľovaní drogovej trestnej činnosti a spontánne pritom uviedol konkrétne mená osôb, ktoré pozná ako dilerov a užívateľov drog.

Dňa 31.08.2015 (č. l. 78 spisu OS DK sp. zn. 0Tp/14/2015) obžalovaný uviedol, že počas pobytu vo väzbe ho obžalovaný ██████ nahováral na zmenu výpovede. ██████ však zopakoval, že drogovú činnosť páchali spoločne tak, ako už uviedol v predchádzajúcich výpovediach.

Dňa 04.09.2015 (č. l. 89 spisu OS DK sp. zn. 0Tp/14/2015) obžalovaný opäť priznal, že predával drogy ██████ od augusta 2014, pričom dovtedy ██████ predával drogy sám. Pervitín však vždy zabezpečoval len obžalovaný ██████.

Dňa 02.11.2015 (č. l. 519) ██████ zopakoval že páchal túto trestnú činnosť spolu s ██████. Doplnil, že už v júli 2014 z počutia vedel, že ██████ predáva drogy. S ██████ sa stretávali zväčša v ██████, ale niekedy aj v ██████. Už v auguste 2014 ho ██████ predstavil ██████ s tým, že mu bude vozit' pervitín. Pervitín mu vozili spoločne, ale niekedy šiel ██████ za ██████ aj sám... Pervitín mu vozili cca 2x týždenne, zväčša v piatok v objeme 1 až 2 cm³. Objem pervitínu si dohadovali s ██████ telefonicky, pričom objem určili buď číselne alebo písmenami s tým, že písmeno „A“ znamenalo 1 cm³, písmeno „B“ 2 cm³ a písmeno „C“ 3 cm³. Pervitín mávali odložený v byte v ██████ na určenom mieste...

Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchali ho obžalovaní, ktorí sú za jeho páchanie trestne zodpovední. Súd pritom vychádzal z viacerých dôkazov, ktoré pri súhrnnom a komplexnom hodnotení, majú pritom na zreteli, že žiaden z dôkazov nemá vopred (ex lege) určenú dôkaznú hodnotu a prioritu, preukazujú spáchanie tohto obzvlášť závažného zločinu jednotlivými obžalovanými.

Obžalovaný ██████ od začiatku priznal nakupovanie pervitínu od oboch obžalovaných tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku...

Obžalovaný ██████ svoju výpoveď v priebehu celého trestného konania prakticky nemenil a v prípravnom konaní opakovane (pred vyšetrovateľom, pred sudcom pre prípravné konanie) opisoval spôsob a priebeh nákupu drog od oboch obžalovaných...

Predaj pervitínu obžalovanému ██████ zo strany obžalovaných ██████ a ██████ priznal dokonca samotný ██████. Krátko po zadržaní síce takú činnosť

popieral, ale následne už opakovane v rámci svojich výpovedí (v prítomnosti obhajcu) priznal spoluúčasť na distribúcii pervitínu pre [REDACTED]. Rovnako priznal, že tak konal za účelom dosiahnutia zisku, keďže [REDACTED] mu vyplácal z predaja a prevozu drogy províziu. Obžalovaný [REDACTED] síce tvrdil, že drogy prevážal a predával [REDACTED] „len“ od augusta 2014, to však nijako neznižuje závažnosť ním páchanej trestnej činnosti (viď nižšie úvahy k aplikácii § 138 písm. b) Tr. zák.). Aj vo vzťahu k [REDACTED] možno uviesť, že vzhľadom na vysokú intenzitu jednotlivých nákupov (minimálne raz týždenne) je akceptovateľné, že nedokázal presne ustáliť frekvenciu „obchodných stretnutí“ s [REDACTED] a nakupované množstvo drogy uvádzal len orientačne, keďže konkrétny objem kupovanej drogy sa dohadoval vždy ad hoc podľa dopytu oznámeného [REDACTED] použitím písmenového symbolu. Spoluprácu medzi obžalovanými [REDACTED] a [REDACTED] v tomto smere preukazujú aj zvukové záznamy odpočutých telefonických hovorov [REDACTED] s jeho dodávateľom, vrátane SMS správ...

Všetci traja obžalovaní páchali tento obzvlášť závažný zločin „po dlhší čas“. Je preukázané, že z ich strany išlo o opakujúce sa konanie v trvaní od 19.03.2014 až do ich zadržania (09.07.2015). Nešlo teda o jednorazovú trestnú činnosť, ani o činnosť krátkeho trvania. Obžalovaný [REDACTED] od začiatku uvádza deň svojich menín ako prvý deň, kedy mu [REDACTED] predal pervitín a časť mu dal ako darček k sviatku s tým, že čoskoro mu už [REDACTED] predstavil [REDACTED] ako osobu, cez ktorú mu bude posielat' pervitín. Niet dôvodu, prečo v tomto smere neveriť obžalovanému [REDACTED], keď všetky ostatné časti jeho výpovede boli preukázané ako pravdivé.

Odhladnuc od toho však treba uviesť, že osobitný kvalifikačný znak podľa § 138 písm. b) Tr. zák. by zostal zachovaný aj v prípade páchania tejto trestnej činnosti „len“ od augusta 2014 (ako tvrdí [REDACTED]). Doba kratšia ako 12 mesiacov by síce pri niektorých druhoch trestných činov nepostačovala na naplnenie znaku „dlhší čas“ (rozh. KS Žilina sp. zn. 1To/99/2011 - Jtk č. 1/12), v zásade však platí princíp - čím prísnejší trestný čin, tým kratšia doba potrebná na „dlhší čas“ (Samaš O. -, Trestný zákon - stručný komentár“, Iura edition 2006, str. 296).

Ohľadom páchania tohto druhu trestnej činnosti (dilerstvo drog) nemožno poukazovať na judikatúru vzťahujúcu sa na „jednoduché“ prechovávanie drog zo strany ich konzumenta pre vlastnú potrebu (Rt-13/2012)... Uvedené časové kritérium neplatí

pre prípad predaja pervitínu rôznym osobám, a to bez ohľadu na okolnosť, či obžalovaný popri činnosti dílera drogu aj sám užíval (čo je u tejto kategórie osôb bežné). V súdnej praxi už bolo potvrdené, že aj dobu 6 mesiacov už možno považovať u dílera drog za páchanie trestnej činnosti „po dlhší čas“ (Rt-15/2015; rozh. KS Žilina sp. zn. 1To/124/2013; rozh. OS Dolný Kubín sp. zn. 9T/36/2013)...»

23. Z uznesenia krajského súdu, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných proti rozsudku okresného súdu zamietnuté, vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi okresného súdu. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ďalej okrem iného uviedol:

„... K procesnému postupu okresného súdu je potrebné uviesť, že okresný súd nie je viazaný právnym posúdením skutku uvedeným v obžalobe. Trestný poriadok taktiež okresnému súdu dáva možnosť vykonať aj dôkazy, ktoré neboli stranami navrhnuté, a to s cieľom, aby bol správne zistený skutkový stav tak, aby zodpovedal právnej kvalifikácii skutku. V tomto smere krajský súd nepovažuje postup okresného súdu v rozpore so zákonom.

Okresný súd v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní správne zistil skutkový stav tak, ako ho uviedol v napadnutom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenie oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaní spáchali skutok tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom. Taktiež pokiaľ ide o právnú kvalifikáciu skutku u jednotlivých obžalovaných, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Okresný súd svoje rozhodnutie o vine obžalovaných riadne a zodpovedajúco odôvodnil vo svojom rozsudku, preto v podrobnostiach krajský súd odkazuje na toto odôvodnenie.

Krajský súd preskúmal aj výroky o trestoch a dospel k záveru, že tresty, tak ako boli obžalovaným uložené súdom prvého stupňa, sú v súlade so zákonom...

Keďže krajský súd nezistil pochybenia okresného súdu ani v ďalších výrokoch napadnutého rozsudku, nepovažoval odvolania obžalovaných za dôvodné, a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol...“

24. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

25. Podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Trestný poriadok“) dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

26. Podľa názoru ústavného súdu, pokiaľ ide o sťažovateľom namietané (1.) porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, ďalej o námietku, že (2.) uznesenie krajského súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a napokon o námietku, že (3.) krajský súd zistený skutok nesprávne právne posúdil, mal sťažovateľ možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu využitím mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania, ktoré sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, a o tomto jeho dovolaní bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu. Vo vzťahu k týmto námietkam sťažovateľa právomoci ústavného súdu predchádza právomoc najvyššieho (dovolacieho) súdu, ktorý o jeho dovolaní – mimoriadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu krajského súdu aj rozhodol. Sťažovateľ sa však svojou ústavnou sťažnosťou vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru uznesením najvyššieho súdu nedomáha,

a preto v rámci týchto sťažnostných námietok identických s dovolacími námietkami vo vzťahu k namietanému porušeniu označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu ústavný súd na ich prerokovanie nemá právomoc.

27. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

28. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to najmä pokiaľ ide o (ne)preukázanie páchania trestného činu (skutku) „po dlhší čas“ a „na viacerých osobách“, a nevysporiadal sa so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

Odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu je v plnom súlade s § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Krajský súd sa s rozsudkom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a zároveň sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal aj so všetkými podstatnými odvolacími námietkami. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie uznesenia krajského súdu opierajúce sa o odôvodnenie rozsudku okresného súdu je presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

29. Podľa názoru ústavného súdu už okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo, ako aj právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď osobitným akcentom na odôvodnenie toho, že skutok bol obžalovanými vrátane sťažovateľa páchaný „po dlhší čas“, t. j. od 19. marca 2014 až do 9. júla 2015 (pozri odôvodnenie rozsudku okresného súdu na s. 15), berúc do úvahy všetky podstatné okolnosti prípadu, ustálil, že skutok sa stal, je trestným činom a spáchali ho obžalovaní, ktorí sú za jeho páchanie trestne zodpovední. Pokiaľ okresný súd považoval za preukázaný aj ďalší osobitný kvalifikačný znak, a to spáchanie činu (skutku) „na viacerých (aspoň troch) osobách“, hoci tento kvalifikačný znak tak, ako to uviedol najvyšší (dovolací) súd (pozri odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu na s. 20), nie je v skutkovej vete rozsudku okresného súdu prítomný, vzhľadom na spoľahlivé preukázanie osobitného kvalifikačného znaku páchania činu (skutku) „po dlhší čas“, ktorý aj sám osebe zakladá spáchanie činu obzvlášť závažným spôsobom konania [§ 138 písm. b) Trestného zákona], uvedené pochybenie skutkového zistenia a nadväzujúceho právneho posúdenia (porušenia zákona) postavenie sťažovateľa zásadne neovplyvnilo (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku), a preto aj podľa názoru ústavného súdu pre svoju intenzitu nemá za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyplývajú také argumenty, ktoré by boli spôsobilé rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť rozhodnutie o veci, a tým spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu opierajúcich sa o závery okresného súdu.

30. V nadväznosti na sťažovateľom deklarovanej prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať

do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

31. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neopodstatnene.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30.januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu